

Ніла Танатар,

ст. наук. співробітник, зав. відділу НБУВ,
канд. біол. наук

ІМІДЖ НАЦІОНАЛЬНОЇ БІБЛІОТЕКИ УКРАЇНИ ІМЕНІ В. І. ВЕРНАДСЬКОГО У ПРЕСІ (за матеріалами газетної періодики 2008 року)

Публікація представляє результати контент-моніторингу друкованих та електронних видань газетної періодики протягом 2008 року з тематики «Імідж Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського у пресі». У роботі подаються кількісні (рангування газетних джерел за кількістю публікацій, визначення найактуальніших для журналістів напрямів діяльності бібліотеки) та якісні (розкривається зміст найцікавіших публікацій) характеристики відібраних матеріалів.

Загальна інформація

2008 року, як і в попередній період, у відділі організації та використання документального фонду велася робота з відслідкування іміджу Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського (НБУВ) у газетній періодиці. Для цього дослідження були залучені центральні та регіональні видання на традиційних та електронних носіях. Пошук тематичних матеріалів здійснювався у процесі контент-моніторингу нових надходжень до газетного фонду НБУВ та інтернет-ресурсів. Для перегляду було відібрано 90 загальноукраїнських та 36 обласних газет, 92 з яких були у друкованому вигляді, 34 – в електронній формі. Виділення ключових фрагментів публікацій проводилося з залученням методу контент-аналізу їх тексту. База даних (БД) формувалася на основі відібраних цитат, їхніх індексів та бібліографічних посилань на першоджерела.

За досліджуваний період тематичні публікації були виявлені в 31-му загальноукраїнському виданні (78 матеріалів) та в 11 обласних газетах (15 повідомлень). Найбільшу увагу Національній книгозбірні приділяли «Урядовий кур'єр», «Голос України», «Газета по-київски». По 5 публікацій виявлено у «Газеті по-українськи», «Культурі і житті», «Слові Просвіти», по 3 – у «Демократичній Україні», «Дні», «Світі» та рупорі української духовності в АРК – «Кримській світлиці». Всього ж БД, сформована у 2008 році, нараховує 93 записи, де переважає інформація про бібліотечні фонди. Значна кількість записів відображає історію та сучасний стан книгозбірні, трапляються матеріали загального характеру.

Що саме писала про найбільшу бібліотеку України газетна періодика у 2008 році?

Контент-аналіз публікацій

Організація діяльності бібліотеки

Діяльність НБУВ окреслив її генеральний директор, академік НАНУ Олександр Онищенко в інтерв'ю газеті «Контракти» (19.05.2008). Бібліотека є головним науково-інформаційним центром країни, де сконцентровані знання з усього світу на всіх можливих носіях інформації. У її структурі – понад 40 підрозділів, згрупованих за напрямками їх діяльності в інститути (української книги, рукопису, архівознавства, біографічних досліджень), центри (консервації та реставрації, комп'ютерних технологій, культурно-просвітницький, науково-видавничий), Фонд президентів України та Служба інформаційно-аналітичного забезпечення органів державної влади. Щодня Бібліотеку відвідує близько 2 тис. науковців, фахівців, аспірантів і студентів, а її інтернет-портал – понад 10 тис. користувачів. Найбільшим попитом користується література з банківської справи та фондового ринку. Студенти зазвичай ідуть до книгозбірні в пошуку інформації для курсових і дипломних робіт. Щодо планів на майбутнє, генеральний директор зазначив, що НБУВ прагне зібрати все, що колись було написано й надруковано в Україні, потім – те, що було написано про Україну за кордоном, а після цього – всі письмові здобутки українців у світі. Якщо ми досягнемо цього, то Бібліотека матиме повну інформацію про українців і нашу країну. Серед пріоритетів НБУВ – створення потужної інфраструктури, яка дасть змогу оперативної акумулювати, опрацювати і систематизувати новітню інформацію з усіх напрямів знань, забезпечити доступ до неї.

Щодо інформаційних проектів, – газети згадали проект реферування української наукової літератури – з 1998 року Інститут проблем реєстрації інформації НАНУ та Національна книгозбірня видають реферативний журнал «Джерело», наукові реферати якого зберігаються в електронній формі та надаються в онлайн-доступі на порталі НБУВ, це – так званий Почаївський проект – переведення в електронну форму почаївських церковних стародруків («Експрес» 27–28.09.2008; «Голос України» 30.09.2008). На XV Міжнародному кримському форумі директор Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського АПН Павла Рогова повідомила про спільний з Національною бібліотекою України імені В. І. Вернадського проект створення меморіальної мережевої бібліотеки «Наукова спадщина України» («Освіта України», 07.11.2008).

Свідченням досягнень Бібліотеки на теренах науки та в інформаційно-бібліотечній сфері є два укази Президента України. У першому з них («Про нагородження О. Онищенка орденом князя Ярослава Мудрого») йшлося про те, що за визначний особистий внесок у розвиток суспільних наук, вагомі здобутки у дослідженні і збереженні національного культурного надбання, багаторічну плідну наукову діяльність Президент України Віктор Ющенко постановив нагородити орденом князя Ярослава Мудрого IV ступеня Онищенка Олексія Семеновича – академіка-секретаря Відділення історії, філософії і права НАН України, генерального директора Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського, доктора філософських наук, академіка НАН України («Урядовий кур'єр: Орієнтир», 09.08.2008). Інший указ Президента («Про присудження Державних премій в галузі науки і техніки 2008 року») констатував, що на підставі подання Комітету з Державних премій України Президент України Віктор Ющенко постановив присудити Державну премію України в галузі науки і техніки 2008 року за роботу «Фізичні методи і комп'ютерні засоби реєстрації, зберігання і використання великих обсягів інформації» авторському колективу, зокрема Онищенку Олексію Семеновичу – генеральному директорові Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського та Костенку Леоніду Йосиповичу – керівникові Центру бібліотечно-інформаційних технологій НБУВ («Урядовий кур'єр», 02.12.2008).

Законодавчі акти

Аналізуючи опублікований Міністерством освіти та науки проект плану невідкладних заходів з розвитку гуманітарних наук в Україні, «Коментарі» (28.11.2008) відзначають, що в цьому плані передбачено важливі питання, розв'язання яких з певних причин гальмувалося. Насамперед – це будівництво нових приміщень для Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського, Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського АПН, книгосховищ для Львівської національної наукової бібліотеки ім. В. Стефаника.

Бібліотечні фонди

Як і в минулі роки, найбільша кількість публікацій газетної періодики стосувалася унікальних фондів Національної книгозбірні (41). Беззаперечним лідером у висвітленні пресою є *Інститут рукопису* НБУВ (25). Улюбленицею журналістів залишилася «книга книг» українського народу – Пересопницьке Євангеліє (19). За свідченням «Культури і життя» (05.11.2008), – це перший відомий переклад євангельського тексту староукраїнською (руською), близькою до народної, писемною мовою.

Книга не тільки підтверджує існування цієї мови, але й відображає рівень її розвитку в XVI ст. («Газета по-киевски», 13.09.2008). В ті часи вона стала чинником утвердження живої української мови, зрозумілої широкому загалу («День», 22.01.2008). Окрім того, унікальний історичний документ епохи Відродження є визначним шедевром з погляду художнього оформлення та філології. Іван Франко вважав, що цей переклад зроблено на високому рівні, «якого не досягли інші перекладачі» («Експрес», 7–14. 08. 2008). Робота почалася 15 серпня 1556 р. у Дворецькому жіночому монастирі (Львівська обл.). На кошти настоятельки монастиря княгині Анастасії Заславської були перекладені перше з чотирьох Євангелій – від Матфея і половина другого – від Марка («2000», 01–07.02.2008). Титанічна робота над книгою була продовжена в Пречистенському монастирі міста Пересопниці (на території нинішньої Рівненщини). Відомо, що архимандрит Григорій, який взяв на себе цю історичну місію, був високоосвіченою людиною, володів п'ятьма мовами: давньоєврейською, грецькою, старослов'янською, польською та українською. Саме він перекладав Євангеліє, а колишній королівський писар, протопоп Саноцький (в миру – Михайло Журавницький) ретельно занотовував усе на товстих сторінках вибіленого пергаменту. Священне Писання написано пізнім уставом XVI ст. чорнилами різних кольорів, оформлено вишуканими мініатюрами, виконаними в традиціях тодішньої іконописної школи. Текст написано різними типами письма: уставом і напівуставом з елементами скоропису, притаманними волинській школі книжкового письма. Уставний шрифт вирізняється графічною виразністю. Книгу прикрашено заставками, ініціалами, орнаментом. Напружена праця тривала понад п'ять років. Історія Євангелія загадкова. Відомо, що певний час воно перебувало у волинських меценатів Анастасії Заславської та її доньки і зятя – князів Чарторийських, після чого слід реліквії втрачається. За деякими джерелами, в 1701 році український гетьман Іван Мазепа передав святиню Переяславському кафедральному собору («Известия в Украине», 21.01.2008). Відкрив її світові 1837 року і ввів у науковий обіг славетний вчений-енциклопедист Осип Максимович Бодянский. Він знайшов видатну пам'ятку староукраїнської літературної мови у бібліотеці Переяславського собору. Пізніше цей безцінний фоліант придбала бібліотека Полтавського історичного музею («Кримська світлиця», 14.11.2008). 1947 року він потрапив до фонду НБУВ («Газета по-українськи», 02.01.2008; 30.05.2008). Нині Євангеліє зберігається в Інституті рукопису. Звідти його виносять раз у п'ять років – на інавгурацію новообраного президента України. Таким чином, ця унікальна реліквія стала політичним

символом української нації: на ній всі президенти незалежної України, вступаючи на посаду, присягають на вірність народу України («День», 22.01.2008). Перше академічне транслітероване видання тексту Пересопницького Євангелія здійснено в 2001 році спільними зусиллями Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського, Інституту української мови та Мовноінформаційного фонду НАНУ («День», 24.05.2008).

На рукописну пам'ятку середини XVI ст. наклад відбиток час – оправа, пергаментні сторінки, яскраві колись мініатюри дещо втрачають свій первісний вигляд. З ініціативою оновлення-реставрації національної реліквії та її факсимільного видання виступила Українська православна церква Московського патріархату («Урядовий кур'єр», 28.05.2008). Митрополит Володимир, отримавши згоду Президента НАНУ Бориса Патона на видання факсимільної копії та заручившись підтримкою Президента України Віктора Ющенка, звернувся за допомогою до меценатів. 20 січня 2008 року перші аркуші Євангелія зійшли з друкарського станка видавничого дому «АДЕФ-Україна» («Аргументы и факты в Украине», 20.01.2008; «Известия в Украине», 21.01.2008; «Коммерсантъ», 21.01.2008; «День», 22.01.2008; «2000», 01–07.02.2008). А через півроку в столичному Будинку вчителя відбулася конференція та презентація факсимільного видання, приуроченого до святкування 1020-річчя Хрещення Русі та початку будівництва кафедрального собору Воскресіння Христового («Газета по-українськи», 23.07.2008; «Експрес», 07–14.08.2008; «Дзеркало тижня», 16–22.08.2008; «Вінницька газета», 24.08.2008). Науковці та представники духовенства вже назвали це подією року. Першими отримали у подарунок копію Євангелія Президент України Віктор Ющенко та Президент НАНУ Борис Патон, а також перший Президент України Леонід Кравчук та його наступник Леонід Кучма. Факсиміле унікальної книги були передані академічним інститутам та музеям, подаровані людям, причетним до цієї справи. Задля раритетності наклад видання Євангелія зробили обмеженим – всього 1 тис. примірників. Однак, як повідомили в «Газете по-киевски» (13.09.2008) працівники Києво-Печерської лаври, у вільному продажу книги не буде. Її можна буде придбати, пожертвувавши 25 тис. грн на будівництво кафедрального собору УПЦ поблизу станції метро «Либідська». Найбільше книг-подяк поки що відправлено в Одесу та Донецьку область. Всього вже розійшлося близько 300 примірників. Як повідомляють газети («Обзор», 22.07.2009; «Газета по-киевски», 13.09.2009; «Культура і життя», 05.11.2008), факсимільне видання Пересопницького Євангелія презентували в Лондоні, Оксфорді, Кембриджі, Москві. Презентації

плануються в штаб-квартирі ООН, Бібліотеці Конгресу США, у відомих світових культурних та наукових центрах. Не забуто і сам оригінал Пересопницького Євангелія. Предстоятель УПЦ блаженніший митрополит Володимир передав Національній академії наук України чек на суму 100 тис. грн для реставрації реліквії («Дзеркало тижня», 16–22.08.2008).

Цікавою виявилася інформація про *Відділ зарубіжної україніки НБУВ* («Українська газета Плюс: За вільну Україну», 09–15.10.2008). Широкому читацькому загалу спеціалізований фонд цього відділу став доступним лише впродовж останніх десятиліть. Унікальний за своїм складом і змістом фонд є одним із найбільших у державі (понад 30 тис. одиниць зберігання) зібрань творів друку, виданих поза межами країни різними мовами світу. Найперше – це твори українською мовою, праці авторів-українців, українських установ, організацій та об'єднань в оригіналі й у перекладах, видання про Україну та українців усіма мовами. Основне призначення цього фонду – дати користувачам найповнішу інформацію про суспільно-політичне, культурне, духовне, релігійне, мистецьке життя і творчість наших співвітчизників за кордоном, розкрити роль українства у світовій культурі, життя українського слова, української думки у світовому співтоваристві. Формування фонду відбувалося у відділі спеціального збереження. У січні 1990 року останнім наказом Головліту (Головного Управління по охороні державних таємниць у пресі при КМ УРСР) «Про повернення книг до загальних фондів бібліотек» спецфонди фактично скасовувалися. Рішенням дирекції Бібліотеки від 16 вересня 1991 року всі видання, що знаходилися в спецфонді як ціла колекція, були передані до новоутвореної зали зарубіжної україніки. З її відкриттям до Бібліотеки почали надходити дари з книгозбірень Торонтського, Оттавського, Гарвардського, Ратгерського, Делаварського університетів, від Товариства українських бібліотекарів Канади, Слов'янської бібліотеки у Празі, інших зарубіжних установ та приватних осіб. Нині фонд зарубіжної україніки містить літературу з різних галузей знань. Близько 30 % фонду становлять видання, друквані іноземними мовами (англійською, французькою, польською, німецькою тощо). Здебільшого це дослідження з історії України, документи про українські поселення в різних кутках світу, літературознавства, релігії, мистецтвознавчої літератури. Останнім часом з'явилося багато досліджень з питань Голодомору 1932–1933 рр. в Україні, документів про ОУН та УПА під різними кутами зору.

У зв'язку з 54-річчям від дня народження Президента України Віктора Ющенка газети повідомили про *Фонд президентів України НБУВ*, куди,

за словами голови Держуправління справами Ігоря Тарасюка, передають подарунки Президентів як від офіційних осіб, так і від простих громадян. Там презенти виставляють у спеціальних вітринах, щоб їх побачили всі бажуючі («Газета по-киевски», 25.02.2008). Це переважно книги, листівки, канделябри, статуетки, зброя, монети, почесні грамоти. Трапляються в цій експозиції ексклюзивні речі – срібна тарілка від колишнього президента Киргизії Аскара Акаєва, Конституція Естонії, стилізована під золотий медальйон, вишиванка від білоруського лідера Олександра Лукашенка. Нові експонати привозять у Фонд двічі на рік із Секретаріату президента. Їх розпаковують, нумерують, описують і зберігають у сховищі. Суттєво колекція поповнилася наприкінці 2004 року за рахунок речей, подарованих Віктору Ющенку на Майдані учасниками «померанчевої революції». Сам Віктор Андрійович оглянув свої подарунки на постійно діючій експозиції восени 2006 року під час відвідин Національної книгозбірні, приурочених до Дня української писемності і мови («Факты и комментарии», 23.02.2008; «Газета по-киевски», 15.03.2008).

Культурно-просвітницька робота

Серед культурно-просвітницьких заходів НБУВ пресою відзначені такі: присвячена Дню Соборності фотовиставка «Любів Україну», над створенням якої працювало два Олександрі Лепетуни (батько і син). Обидва – члени Національної спілки художників («Голос України», 19.01.2008). Спільний проект Центру дослідження історії та культури євреїв НАУКМА, Національного художнього музею України та НБУВ виставка «Культурліга: Художній авангард 1910–1920-х років», де можна було побачити понад 100 живописних і графічних робіт та понад два десятки книг («Україна молода», 15.01.2008). Експозиція «Колекція малюнків та описів Ліфляндії Іогана Кристофора Бротце» із зібрання Латвійської академічної бібліотеки. Унікальність колекції етнографа, педагога й історика Іогана Бротце полягає в її інформаційному розмаїтті та фактологічній насиченості. На основі представлених у цій колекції документів, малюнків та інших джерел доведена закономірність історичного розвитку Балтійського регіону («Экономические известия», 20.02.2008).

80-річчю написання роману Михайла Шолохова «Тихий Дон» приурочили презентацію та вручення головному книгосховищу країни факсимільного видання тексту рукопису першої та другої книг роману («Голос України», 05.04.2008). Спільний проект Одеської державної наукової бібліотеки імені М. Горького та Інституту історії України НАНУ «Голодомор в Україні 1932–1933 рр. Бібліографічний покажчик. Вип. 2»

видавництва студії «Негоціант» також був презентований у приміщенні конференц-залу НБУВ. У процесі підготовки видання автори користувалися фондами найбільших книгозбірень держави, зокрема Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського («Урядовий кур'єр», 04.07.2008). На думку доктора історичних наук Юрія Шаповала, НБУВ спільно з двома московськими установами – Фондом сприяння розвитку культурних центрів за кордоном та Фондом першого Президента Росії Бориса Єльцина – провела дуже важливий комплексний захід. Окрім виставки нової наукової та науково-популярної літератури, виданої російськими видавництвами і фотовиставки «Перший Президент Росії Борис Миколайович Єльцин. 1931–2007» з демонстрацією документального фільму «Епоха Єльцина», відбулася презентація спільного науково-видавничого проекту Фонду першого президента Росії і видавництва «Российская политическая энциклопедия» та передача до фонду НБУВ фотоальбому «Єльцин» («День», 11.11.2008).

Історія бібліотечної справи

2008 рік виявився ювілейним не тільки для Національної академії наук України, але й для одного із її найперших структурних підрозділів, у наш час головного інформаційно-бібліотечного комплексу країни – Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського. Важливість події засвідчує Постанова, якою Верховна Рада зобов'язала Кабінет Міністрів забезпечити на загальнодержавному рівні відзначення 90-річчя з часу заснування Національної книгозбірні («Голос України», 24.04.2008). З цього приводу друківані та електронні ЗМІ зробили короткий екскурс в минуле НБУВ.

Ось як, за свідченням газет, усе починалося. У тяжкі роки першої світової і громадянської воєн на чолі багатостраждальної України стає гетьман Павло Скоропадський («Київська правда», 17.04.2008). Проголосивши Українську державу, гетьман правив нею з 29 квітня по 14 грудня 1918 року. Проте за такий короткий період він мав неабиякі здобутки, як на зовнішній арені, так і на теренах рідної землі. За гетьманування П. Скоропадського було упорядковано фінанси, створено найвищий орган судочинства – Сенат, а також – Українську академію наук, Українську національну бібліотеку, Український державний архів, Національну галерею мистецтв, Український історичний музей, Український національний театр, відкрито 150 українських гімназій, розпочато роботу Українського державного університету у Києві, заплановано багато заходів у справі розбудови незалежної України

(«Кримська світлиця», 30.05.2008; «Голос України», 24.10.2008). Головну роль у створенні Національної академії наук та Національної книгозбірні Української держави відіграв видатний вчений-природознавець, основоположник сучасних наук про Землю – геохімії, біогеохімії, гідрогеології, радіогеології, генетичної мінералогії – Володимир Вернадський. 19 травня 1918 року на запрошення М. П. Василенка – міністра народної освіти за гетьмана Павла Скоропадського – Володимир Вернадський приїхав із передмістя Полтави, де в нього була дача, до Києва вибудовувати українську науку. У Києві В. І. Вернадський очолив Тимчасову комісію з організації Академії наук і Української національної бібліотеки, а також комісію з питань вищої школи («Газета по-українськи», 12.03.2008; «Кримська світлиця», 14.03.2008; «Киевский вестник», 15.03.2008; «Слобідський край», 18.03.2009). У листі до свого учня Олександра Ферсмана, датованому 30 травня 1918 року, є такі рядки: «Піднімається питання про створення Української академії наук з бібліотекою і музеєм». Вчений глибоко переконаний, що Академія наук має фінансуватися державою, бути могутнім науковим центром, до якого увійшли б наукові установи, постійно діючі комісії, Національна бібліотека, дослідні інститути, лабораторії, музеї, ботанічні сади. За Статутом в Українській академії наук передбачалося створити 45 структур: 15 інститутів, 14 постійних комісій, 6 музеїв, 2 кабінети, 2 лабораторії, ботанічний та кліматизаційний сади, астрономічну обсерваторію, біологічну станцію, друкарню і бібліотеку («Сільські вісті», 21.03.2008). 23 липня 1918 року В. Вернадський повідомив гетьмана, що 20 числа прийнято рішення про заснування Національної бібліотеки Української держави. 2 серпня того ж року вийшов схвалений радою міністрів «Закон Української держави про утворення фонду Національної бібліотеки». У ньому наголошувалося на необхідності придбання і систематизації книг, рукописів, карт та інших видань. До фонду Державної скарбниці Національної бібліотеки за розпорядженням міністра народної освіти та мистецтва до 1 січня 1919 року було асигновано 500 тисяч карбованців авансом («Слобідський край», 18.03.2008). 14 листопада 1918 року гетьман Скоропадський затвердив закон про заснування УАН, а також Статут і штати Української академії.

Підсумовуючи діяльність унікального організатора української науки, газета «Світ» (00.11.2008) відзначає, що В. І. Вернадський був одним із засновників Української академії наук, дійсним членом АН України та її першим президентом у 1919 році. 12 березня 2008 року наукова спільнота відзначила 145-річчя з дня народження геніального мислителя («Слово просвіти», 20–26.03.2008). Багатогранність і глибину особистості

Володимира Вернадського, на переконання «Демократичної України» (24.10.2008), неможливо відобразити шляхом звичайного переліку створених ним наукових напрямів, широким колом інтересів, назвами заснованих ним академічних установ (найпершими стали Українська академія наук – нині Національна академія наук України і Національна бібліотека, що носить його ім'я). Він – природознавець, який першим зумів довести взаємозв'язок усіх складових всесвіту: земної кори, мінералів і ґрунтів, рослинного й тваринного світу, гідросфери, повітряного та космічного простору. Цього ж року Україна відзначила 145-ту річницю від дня народження видатного педагога, відомого письменника і громадського діяча Бориса Грінченка. За інформацією «Демократичної України» (15.08.2008), «Вечірнього Києва» (09.12.2008) та «Хрещатика» (09.12.2008) у 1919 році особиста бібліотека педагога (книжки, брошури, альбоми, періодичні видання) була передана його дружиною Марією Миколаївною Грінченко до Всенародної бібліотеки України. Значна частина унікальних книжок другої половини XIX – початку XX ст. цієї бібліотеки були з дарчими написами їхніх авторів: Л. Українки, А. Кримського, С. Єфремова, В. Антоновича, І. Огієнка, І. Липи, Г. Шерстюка, С. Черкасенка, Я. Чепіги.

Погоджуючись із тим, що влітку 1918 року молода Українська академія наук багато зусиль присвятила проблемі створення Національної бібліотеки, «Газета по-киевськи» (02.08.2008), однак, зазначає, що рішучі кроки з практичного розв'язання цього питання були зроблені в радянський час, коли з'явилася Всенародна бібліотека України. Їй надавали різні приміщення, поки в 1989 році на Деміївці не був побудований будинок-гігант з 27-поверховим книгосховищем та зручними читальними залами (архітектори В. Гопкало, В. Гречина). Нині у НБУВ зберігається найбільше бібліотечне зібрання країни, яке нараховує близько 15 млн. одиниць зберігання. Тепер уже важко собі уявити, що до 1980-х років основним приміщенням Центральної наукової бібліотеки АН УРСР (так вона тоді називалася) був скромних розмірів корпус зліва від червоного корпусу Київського національного університету імені Тараса Шевченка (вул. Володимирська, 62). Його почали будувати для бібліотеки університету (архітектор В. Осьмак), але з часом передали ЦНБ. Тепер тут розміщено найбільше в Україні зібрання газет та спеціалізовані фонди (рукописи, стародруки та рідкісні видання, естампи і репродукції, нотні видання, зібрання юдаїки, а також значна частина Архівного фонду НАНУ).

Разом з тим, досліджуючи імідж Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського у пресі, ми побачили, що в деяких публікаціях

відбувається не творення, а значне спотворення цього іміджу. Насамперед це стосується кількісного та якісного складу найбільшого, найунікальнішого у нашій державі фонду. Незрозумілі неточності, а то й недостовірна інформація щодо раритетів Національної скарбниці, перш за все стосовно Пересопницького Євангелія. Так, в окремих матеріалах стверджується, що унікальна реліквія руйнується («Коммерсант», 21.01.2008), перебуває у критичному стані («День», 22.01.2008). Враховуючи «поважний вік» безцінного фоліанта (майже 450 років), унікальна пам'ятка середини XVI ст. добре збереглася, хоча її місія символу духовного відродження нашого народу та української державності, безумовно, потребує особливої турботи та бережного ставлення. Складається враження, що автори публікацій про Національну книгозбірню не завжди користуються навіть її сайтом, не кажучи вже про отримання інформації безпосередньо на місці.

Висновки

Отже, в газетних публікаціях про НБУВ часто подається неперевірена і, як наслідок, недостовірна інформація. Найчастіше помилки трапляються в датах (при викладенні історичних довідок), прізвищах (як історичних постатей, так і сучасників), кількісних та якісних характеристиках фондів та в самій назві бібліотеки.

Неточності, а іноді й грубі помилки мають місце тоді, коли автори публікацій не узгоджують свої матеріали з представниками бібліотеки та її структурних підрозділів, про які йдеться в цих публікаціях.

В окремих випадках без посилання на першоджерела та необхідного корегування тексту друкується застаріла інформація, яка не відповідає сучасним реаліям.

При підготовці матеріалів про бібліотеку задля уникнення вищенаведених та інших недоліків необхідна співпраця журналістів із фахівцями НБУВ, узгодження з ними написаних публікацій.

Розділ II

Веб-технології та ресурси в науковій бібліотеці